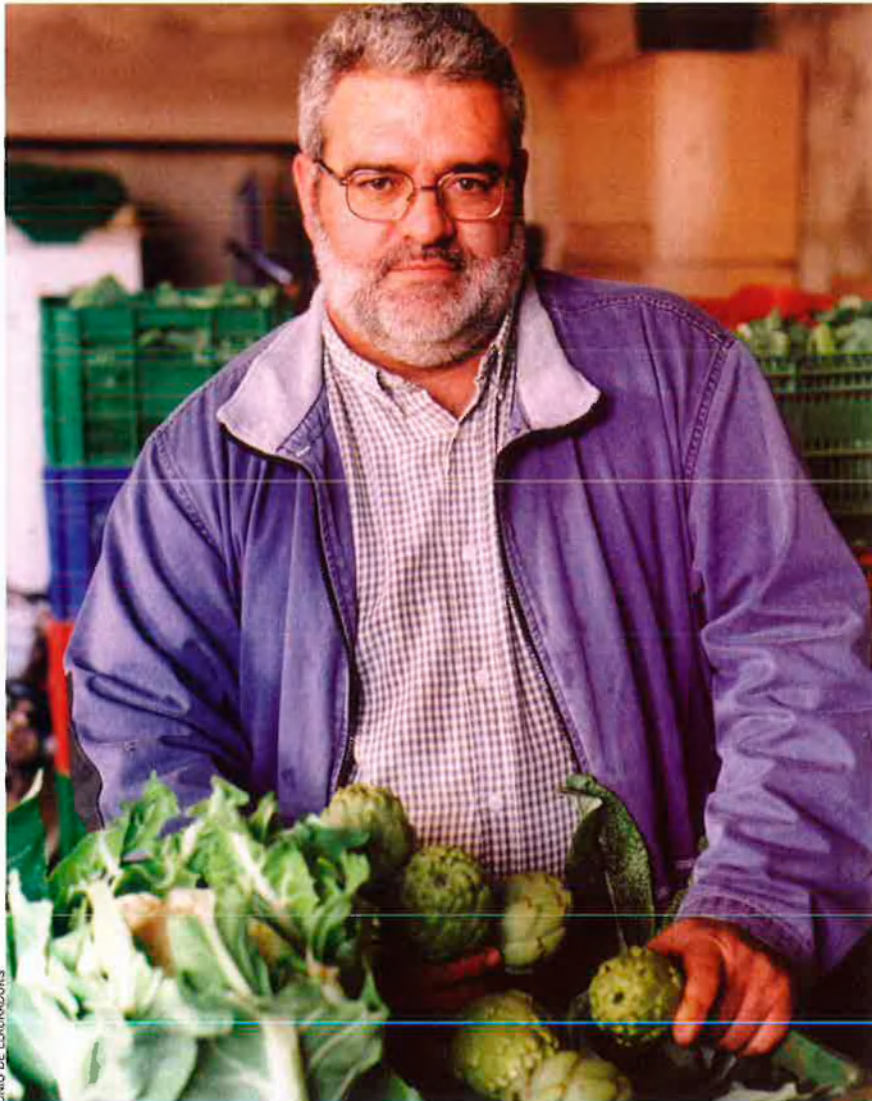

Adéu a un home del camp

UNIÓ DE LLAUDADORS

Ni tan sols la pluja caient com una cortina constant i suau no pogué alleugerir el dolor que s'havia posat damunt el camp valencià, a principi de la setmana passada. La sobtada mort de Joan Brusca, quan assistia a un congrés de la Unió de Pagesos de Catalunya, és la pèrdua d'una figura cabdal de l'agricultura valenciana. El secretari general de la Unió de Llauredors i Ramaders s'acomiadava dels seus companys de corbell i dalladora mentre l'aigua queia sobre les mateixes terres per les quals ell havia deixat la pell i l'ànima. "Al meu país la pluja no sap ploure", va cantar Raimon. I, en veient dels rostres al soterrament de dimarts

L'agricultura al País Valencià està de dol, arran de la mort de Joan Brusca (Benicarló, 1957), secretari general de la Unió de Llauredors i Ramaders i artífex de la modernització del sindicalisme al camp valencià.

a Benicarló, el cantant de Xàtiva tenia molta raó.

Joan Brusca havia nascut el 1957 a Benicarló, a l'època en què l'agricultura encara constituïa la principal activitat en aquesta població costanera de la comarca del Baix Maestrat. Terra de carxofa i llagostí, dirien alguns. Qui anys després fou secretari general del principal sindicat agrari del País Valencià no tenia, tanmateix, cap vinculació amb el món del camp. Després de passar a l'escola el temps que es considerava estrictament necessari per a un xiquet de família humil, Joan començà a treballar en una fàbrica de mobles. Fins que no va conèixer la seua dona, Vicenta, de família pagesa de les de tota la vida, no començà d'interessar-se pel camp. Aleshores, Joan deixà la feina a la fàbrica i es féu càrrec, amb la seua dona, de l'explotació familiar. Aquelles quaranta fanecades esdevingueren el manteniment del jove matrimoni i del seu primer i únic fill.

Fou a principi dels 90 quan Brusca s'afilià al sindicat que, una dècada més tard, passà a dirigir. I de seguida es va deixar atrapar per la Unió de Llauredors i Ramaders, en adonar-se que la pervivència del camp depenia de molt més que d'una collita. Al cap de poc de temps d'entrar a l'organització, ja n'era el secretari general a les comarques del Maestrat.

Darrere aquella figura imponent s'amagava una personalitat tímida, segons recorda Vicent Goterris, actual delegat de la Unió a Castelló. "Al principi, patia molt si havia de parlar en públic. Quan teníem alguna reunió conjunta, sempre m'ho feia venir bé per, a última hora, no assistir-hi. Així, el deixava sol i s'havia d'espavilar", explica Goterris. A còpia de situacions pràctiques i cursos de formació, Brusca anà adquirint els coneixements que, per ensenyament, li havien mancat.

El seu caràcter dialogant, la capacitat per assumir els nous coneixements i la voluntat d'aprendre van fer que ben aviat passara a formar part de la comissió executiva de la Unió de Llauredors. El salt a la secretaria general de l'organització el féu l'any 2001, en substitució de Lucio Monteagudo, designat secretari general de COAG. El repte no era senzill: el món de l'agricultura valenciana encarava temps difícils, tot esperant

una reconversió sempre ajornada i amb la xacra del descrèdit de la professió. I encara més: acceptar el càrrec de secretari general significava, indefectiblement, substituir el seu mas al mig de l'hort, a mig camí entre Benicarló i Vinaròs, per un apartament despersonalitzat al centre de València. Acceptar, en definitiva, que, durant una bona temporada, ja no seria un agricultor a temps complet, un pagès en tot el sentit de la paraula. Brusca acceptà finalment el càrrec, tot sabent que el seu hort quedava en bones mans –les de la seua dona Vicenta– i que a ell li quedava la il·lusió de tornar-hi el cap de setmana. Joan, de fet, no tenia cap problema a vendre personalment la seua collita al mercat dels caps de setmana d'Ulldecona, quan ja feia temps que exercia de secretari general del principal sindicat agrari valencià. “El camp és vida. Fes-lo teu”, diu la darrera campanya de promoció de la Unió de Llauradors i Ramaders. I Brusca ho complia en totes les circumstàncies.

Aqueixa personalitat, tan dialogant com reivindicativa, ha propiciat que en un temps tan difícil per a l'agricultura, la Unió haja esdevingut un interlocutor imprescindible en aquest àmbit. La capacitat de connectar amb aquells que representava, el fet de ser “un agricultor més”, va donar a Brusca l'autoritat moral necessària per a convertir-se en la veu d'un camp que vol sobreviure mal

que pesi. “El llegat que ens deixa Joan –apunta Goterris– és la dignificació i el respecte públic envers els agricultors i el món del camp.” La seua negativa a atiar el foc pel transvasament de l'Ebre, en un context d'inundació mediàtica i en què les dissensions es pagaven cares, va deixar ben clar que Brusca tenia criteri propi i que no es doblegaria pels oportunitats polítics.

Agricultura a banda, Brusca va ser un home compromès amb el país. La seua presència, difícilment dissimulable, era habitual a totes les manifestacions i actes que reivindicaren la dignitat del país, de les concentracions del 25 d'Abril a la trobada d'Escola Valenciana. Amb constància, Brusca va fer comprendre a molts que el futur del país no es podia escriure sense tenir en compte els milers de persones que ell representava. La batalla que es jugava en cada acte a què assistia era també la batalla dels agricultors. Durant el seu mandat, Brusca va reforçar els llaços amb la Unió de Pagesos de Catalunya, perquè sabia que ajuntar forces era la manera de prosperar. “Joan ha estat un dels pocs homenots que ens ha donat aquest país”, assegura Joan Ramon Peris, fundador de la Unió.

Fou, de fet, en un acte dels seus companys catalans a les Borges Blanques on el va sorprendre la mort. La possibilitat d'una mort sobtada el sotjava des que feia uns quinze mesos, quan tingué un

primer atac de cor, seguit d'un altre que li va fer comprendre que havia de canviar d'estil de vida. Brusca va haver de renunciar als plaers de la taula que tant li agradaven (“era un amfitrió excepcional”, diu una persona que el coneixia de ben a prop) i va prometre's a si mateix i a Vicenta que es prendria la vida amb més calma. Això sí, de deixar de fumar, ni en parlava. Home de poques afeccions (perquè per a ell, el camp, encara que només el tinguera a prop el cap de setmana, no era pas una afecció), acabava d'adquirir la llicència de pesca. “Com que enguany la campanya de pesca de canya a Benicarló no havia estat bona, havíem quedat d'anar a Sorita a pescar truites a final de febrer. ‘Hi anirem amb les nostres dones, i així podré desconectar de la feina 24 hores’, em deia”, explica Rubèn Vinuesa, membre de la Unió. “Recorde ara que el divendres de vesprada li vaig pegar l'últim esbronc per haver empalmat una cigarreta darrere l'altra i haver begut alguna copeta”, explica Josep Sanchis, periodista de la Unió i mà dreta de Brusca. “Em deia que el vi era bo per al cor. Ara Joan ja pot estar tranquil, ja s'ha deslliurat de les meues esbroncades. M'havia avisat, però no volia que arribara mai aquell dia; encara confiava en algun miracle que finalment no s'ha produït, un retorn que ja és impossible.”

V. Tena

Breus

La Cambra tem que si Iberia compra Spanair aïllarà el Prat

Els empresaris catalans temen que si reïx la compra de Spanair per part d'Iberia es posarà en perill la internacionalització de l'aeroport del Prat. Segons la Cambra de Comerç de Barcelona podria passar que la nova Iberia continués potenciant només Barajas i arraconant Barcelona. Si fos el cas, la Cambra demanaria al gestor públic AENA que reassignés els espais de la nova T-Sud. “En el seu moment ja es va fer revocable el repartiment de la T-Sud per si hi havia un canvi substancial en alguna de les aliances”, va advertir el president de la Cambra, Miquel Valls. Tot plegat

La T-Sud suscità l'interès de moltes companyies. Iberia se'n va endur un bon pessic.

s'aclarirà d'aquí a tres mesos, quan se sabrà quina és l'oferta guanyadora: l'encapçalada per Iberia o la del grup aerí Gadair, amb participació de la immobiliària Promobarna.

El Ford Fiesta no desapareixerà

La sentència de mort que hi havia sobre el model més emblemàtic de la factoria Ford a Almussafes, la fabricació del qual s'havia d'aturar al mes de juliol, ha quedat suspesa. Ford Europa ha anunciat que mantindrà el nom de Fiesta per a la nova generació de vehicles del segment menut i que es fabricaran majoritàriament a la planta valenciana a partir de l'any vinent. L'anunci arriba la mateixa setmana en què General Motors anuncia que retallarà de 900 persones la plantilla de la fàbrica que la multinacional té a Figueruelas (Saragossa).